

STRMA POT

Le še pol ure, in bova prispela do bivaka, kjer bova prenočila. Ozrem se proti očetu. Njegov obraz sije v nekakšni nadnaravni luči. Z obraza se razliv nekakšen mir, sreča. Končno sva prispela nad meglo in sedaj naju je božalo večerno sonce. Na razglednem robu sem se ozrl v dolino. Skalne stolpiče je objemala gosta siva megla. Takrat sem se spomnil na meglo v svojem življenju.

Bilo je pred dvema letoma. Oče je spet imel svoj izbruh jeze. Njegovo obnašanje je nakazovalo, da je spet pijan. Njegov srep pogled se je zavrtil vame. Dolgo sva se gledala. Bila sva kot dva razjarjena volkova, ki ne zdržita drug ob drugem. Jasno je bilo, da bom spet tepen. Vendar se nisem bal. In to ga je motilo. Brez premišljevanja je vzel pas in me začel tepsti, objela me je pekoča bolečina.

»Miha,« je zaklical oče, »greva naprej.«

Vzpenjala sva se prek skalnih poličk. Nebo je žarelo v večerni zarji ...

Sklenil sem, da tako ne gre več naprej. Ob prvi priliki sem zavrtil telefon in sogovornici na drugi strani začel razlagati o očetovih težavah. Pomirila me je in rekla, da bo še vse v redu. Občutil sem olajšanje. Mogoče bo lahko spet vse kot prej, preden sva izgubila mamo.

Prispela sva do bivaka. Sonce je tonilo za ostenje gora v ozadju. Oče me je objel in skupaj sva opazovala večerno igro senc. Zvezde so se igrivo svetlikale. V soju nedolžne bele svetlobe so krasile nebo. Nato se je začelo temniti. Hladen piš je privel izza grebena. Kljub izjemno topli pomladi so bili večeri zelo hladni. Odpravila sva se spat.

Po tistem klicu je k očetu na razgovor prišla socialna delavka. Med pogovorom so očetu na obraz prišle solze. Jokal je v svoji bolečini. Kljub nadaljnjim dogodkom se mi je oče smilil. Mamo je imel zelo rad. Ko je umrla, je uteho našel v alkoholu. Za nekaj trenutkov je iz svoje notranjosti izbežal nekaj veselja, ki pa je hitro izginilo. Postajal je vedno bolj jezen. Vedno si je nato očital svoja nepremišljena dejanja in tako je bilo vsak dan.

Danilo se je. Na nebu še zadnje migetajoče zvezde izginjajo v sinjo modrino. Vrhovi so se obarvali krvavo rdeče. Svetloba se je igrivo sprehajala med gorami in plesala

svojo pot proti dolini. Oče mi je rekel: »Žal mi je za vse, kar se je dogajalo zadnje čase.«

Po pogovoru s socialno delavko je oče odšel na zdravljenje. Jaz sem takrat stanoval pri babici. Ta mi je pripovedovala o očetu in o njegovih otroških dogodivščinah. Med pripovedovanjem se ji je večkrat utrnila solza. Tudi ona ga je imela rada.

Z očetom sva se odpravila na zadnji, najzahtevnejši del poti. V mislih sem ga povezal z očetovim zdravljenjem. Splezati je bilo treba čez previsno steno. V ozadju se je že dvigal vrh.

Oče je imel na začetku zdravljenja hude težave. Izbruhi jeze in kričanje so bili nekaj normalnega. Po nekaj mesecih pa so se pokazali rezultati: ni več čutil takšne potrebe po alkoholu.

Ko sva prispela na vrh, se nama je odprl pogled proti vrhovom in dolinam okoli naju. Videla sva najino izhodišče. Bilo je daleč tam spodaj ... Preteklost sva pustila za sabo.

Prav tako kot sva se morala truditi za ta vzpon, je moral oče svoje moči usmeriti v trud, ki ga je vodil k cilju, na vrh. Ne prepoznam več nasilneža z zadahom po alkoholu, v mojih očeh je spet nasmejan in ljubeč oče. Pogledam ga. Objame me. Skupaj sva usmerila pogled proti najinim nadaljnjim ciljem.

Jakob Pintar, 9. raz.

OŠ Rovte

Mentorica: Ljudmila Treven